

[Fogh Rasmussen]

Når det er sådan, at byggeriet af erhvervsbygninger i industri og landbrug påregnes at falde med omkring en femtedel i 1980, skyldes det først og fremmest de straffeaktioner, som regeringen har iværksat over for erhvervslivet med højere formueskat, højere selskabsskat og særskatter på landbruget.

En økonomisk politik, som tværtimod stimulerer investeringerne i erhvervslivet, vil derimod forøge beskæftigelsen ved nybyggeri af erhvervsbygninger, og det er præcis, hvad der er brug for. Der er brug for fabrikker og værksteder i industrien. Der er brug for avlsbygninger i landbruget, hvis kapaciteten i betalingbalancesektoren skal udbygges til det niveau, som er nødvendigt, hvis vi skal producere os ud af problemerne. Så kommer beskæftigelsen i byggesektoren også.

Det, der nu sker, er, at stribevis af specielt landhåndværkere må lukke, fordi der ikke er arbejde til dem. Men det vil byfornyelsen jo ikke hjælpe på – halvdelen af byfornyelsen ligger som bekendt i hovedstadsområdet.

Venstre har klart sagt, at byfornyelse som sådan er en god ting, fordi det er bedre at bevare den bestående bebyggelse fremfor bare at rive ned og bygge nyt, og fordi der findes boligmiljøer i de større byer, som er utidssvarende. Men vi har lige så klart sagt, at byfornyelsen må afstemmes efter den almindelige samfundsøkonomiske situation. I en situation, hvor der er behov for en udbygning af de valutaskabende erhverv, er det betænkeligt at binde for omfattende ressourcer i byfornyelse. Der var mere perspektiv i at øge byggesektorens beskæftigelse ved at udvide produktionsapparatet i betalingsbalanceerhvervene og ved i det hele taget at øge indsatsen for at fremme byggeeksporten. Det kræver til gengæld en økonomisk politik, som genskaber erhvervslivets tillid til fremtiden.

Statsministerens udtalelser om byfornyelse bidrager desværre yderligere til indtrykket af en regering, præget af manglende vidsyn, manglende handlekraft og manglende evne til at tænke utraditionelt, også på det bygge- og boligpolitiske område.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet er ganske enig i, at der er klokket grundigt i det med den statslige oliehandel, dels ved en tys-tys-teknik og mis-

information over for folkettinget fra regeringens – specielt selvfølgelig fra energiministerens – side, dels måske også ved accepten af uacceptable vilkår.

Ministerens eller regeringens klokkeri på dette område forstærkes unægtelig af alt andet end klokkerene attituder i de konservative partier, for hvem monopolvirksomheders ve og vel går forud for det danske samfunds interesser. Det er ikke dansk industri eller danske husholdningers forbrugersituation, man tilsigter at lette med den opræden, man oplever fra den side.

Det fundamentalt forkerte i regeringens oliehandelspolitik er, at man søger at lade departementer optræde som forretningsfolk, uden at de kan få den frihed eller forretningskonfidentialitet, som hører med dertil. Selvfølgelig ikke. Staten som sådan må administrere med åbenhed og ligesind. At agere forretningsenhed kommer der ikke noget godt ud af, den kommer uvægerligt til at virke som en elefant i en porcelænsbutik. Jeg tænker såmænd også på så banale ting som ansættelsesstop eller ansættelsesbegrænsninger og standardoverenskomster, men især tænker jeg på kravene om vished fremfor formodning, åbenhed fremfor konfidentialitet, når jeg konstaterer, at staten ikke egner sig til at optræde på forretningsmarkedet.

At de konservative partier forlanger fuld åbenhed om statsforretningen, er der ikke noget at sige til – bortset fra at de vel bedre end nogen ved, at forretningsvirksomhed, kontraktundertegnelse og deslige netop af forretningshensyn i hvert fald i mange tilfælde, i de fleste tilfælde, må ske med diskretion. Det, man vil fra de konservative partiers side, er faktisk sabotage af statshandelen. Havde det ikke været, fordi der faktisk er samfundsinteresser og forbrugerhensyn, der trædes under fode derved, hvis man blot forlader sig på de multinationale olieselskaber som energiforsyningskilder i det danske samfund, og havde det ikke været, fordi man netop har fået dokumenteret, at nogle af de ivrigste konservative partier har modtaget kommission eller bidrag fra multinationale olieselskaber, hvilket afgjort bør bringe dem i miskredit, ja, havde det ikke været for disse par forbeholds skyld, så havde der været grund til, som englenerne foroven på Blæksprutens side, at glæde sig, men unægtelig er der de forbehold, der gør, at de mørke herrer